

дари за съдействието по българския черковен въпросъ. Именно, като узналъ напоследъкъ за отстраняването на компрометирания патриархъ Йоакимъ отъ престола му и за заповѣдта на великия везиръ до всички административни и съдебни власти да се прилагатъ справедливо новитѣ закони за всички поданици, безъ разлика на вѣра, той се сѣтилъ, че тѣзи „отлични дѣла“ сигурно се дължатъ и на разговоритѣ, водени съ Хайрула ефенди, и побързалъ да му честити за смѣлата му и полезна намѣса въ държавнитѣ работи. „Защото, добавя Селимински, ние мислимъ, че тъкмо сега е времето, щото справедливото султанско правителство да даде и на многострадалния български народъ дължимата правда, която многожди провъзгласи, но по причина на непреодолими прѣчки не даде“. Тази правда е „черковната самоуправа“ на българитѣ, желана отъ цѣлъ народъ като едничка избава отъ „покареното и лукаво грѣцко духовенство“.

Все тѣй настойчивъ и съобразителенъ ще се показва Селимински и по други случаи — дома или въ чужбина — когато трѣбва да защити народа си или да помогне на съотечественицитѣ си въ тѣхнитѣ обществени и културни нужди. При грижитѣ на българската община въ Галацъ, напр., да си построи презъ 1861 г. черква и училище той ще даде своето съдействие тъкмо тѣй, както и при устройството на Централното българско училище въ Болградъ, гдето той се възмуцава отъ раздори на интелигенцията и взима подъ защитата си учителя Сава Радуловъ. Захваляйки въ 1861 г. болградчани за толкова щастливи почини — училище, храмъ, печатница, лѣкарска служба, аптека — все срѣдства за „бъдаще благоденствие“ на обществото ни, той ги предпазва отъ възможни своенравия и произволи при управата на общественитѣ заведения, особено на училището, и имъ напомня афористично: „Сждбата, като слѣпа, се прилепя къмъ всѣкого, обаче само мждритѣ успѣватъ да я разположатъ благоприятно къмъ себе си, а повечето хора съ глупоститѣ си я отблъсватъ, та живѣятъ окаянъ животъ“. Особено ревностно участие взима Селимински при основаването на браилския вестникъ Българска пчела, който излиза въ течение на две години (1863—1864) и си спечелва видно мѣсто въ българската журналистика като защитникъ на голѣмитѣ народни интереси въ периода на усилената борба около черковния въ-